

LIT, f. sing. 1) Hopp om hjälp, beskydd o. s. v., som man sätter till person eller sak. *Hafva, sätta sin l. till någon* ell. *något. Sätta sin l. till Gud. Han sätter all sin l. till rättvisan af sin sak.* — *Syn.* Förtröstan, Förtröende, Hopp, Tillförsigt. — 2) Förtröende. *Sätta l. till hvad någon lofvat.*

LITA, v. n. 1. Impf. äfv. *Let*. 1) (ursprungl.) Se. *Allas ögon lita till dig, Herre.* För öfrigt i denna bem. numera obrukligt. — 2) *Lita på:* a) Sätta sitt hopp och sin förtröstan till. *L. på Gud, på rättvisan af sin sak.* — *Syn.* Förtrösta på. — b) Hafva förtröende till, förlita sig på. *L. på någon. Han är ej all l. på. L. på ens löften, eder, försäkringar. Jag l-r på, att ni det gör. Kan jag l. derpå?* — *Syn.* Förlita sig, Stola, Bygga på. — c) (om tyngder) Stödja sig på. *Hela tyngden l-r mest på denna bjelke. L. än, till, se Anlita, Tillita.*

LITANIA, --'a, f. 1. (grek. *Litaneia*, bön) 1) a) (hos katolikerna) Kyrkobön till Guds, den heliga jungfruns och helgonens ära, i det man anropar dem, den ena efter den andra. — b) (hos protestanterna) Allmän kyrkobön, som på böndagar, eller vid tillfällen af allmän nöd, vexelvis läses af presten och sjunges af församlingen. *Sjunga l-n.* — 3) (fig. fam.) Lång berättelse, ramsa af klagande innehåll.

LITEN, a. 2. neutr. — *et.* (def. sing. *Lille, Lilla*; pl. *Små*; kompar. *Mindre, Smärre*; superl. *Minst, Smärst*; se dessa ord) Säges om allt hvad som i sitt slag jemförelsevis är ringa, obetydligt, både i fysisk och andlig mening. *L. bro. L-t torg. L-t hus. L. karl, människa. L-t djur. L-t antal. L. armé. L. tid. L. bokstaf. L. åkoma. L-t fel. L. harm, förtret. L. för-mögenhet. L. till växten. L. inkomst. L. själ, småaktig, föraktlig.* — Säges stundom elliptiskt, i samma mening som: barn, gosse: t. ex.: *Jag var ännu l. då det hände.* Brukas äfv. substantivt i samma mening, t. ex.: *Hon har fått sig en l., fått ett barn.* — *Syn.* Klen, Ringa, Stackig, Kort, Obetydlig. — *Litet*, s. n. indef. Något ringa, obetydligt; föga. *Nöjd med l. Något l. Helt l. Ganska l. L. eller intel. Hvar-ken l. eller mycket. Få för l. Bekosta så l. som möjligt. L. och godt. Gif mig l. vin, l. vatten, l. penningar, något vin, &c.*

LITENHET, f. 3. Egenskapen att vara liten (jfr. d. o.). — *Syn.* Ringhet, Obetydlighet, Stackighet, Korthet.

LITET, adv. 1) Föga, ringa, obetydligt. Har i denna bem. tonen. *Åta, dricka l.,* vara måttlig i mat och drick. *Sofva l. Om det regnar aldrig så l. Om han går aldrig så l., blir han trött. Det tör nog hända, ehuru l. jag än tror det. Jag vet det lika l. som du. Han kommer lika l. i morgon som i dag.* — 2) Något obetydligt, någon mån, liten smula. Har i denna bem. aldrig tonen. *Drick l. Låt mig sofva l. Jag vill tala l. med honom. L. mer eller mindre. L. blek. L. skäggit.*

Anm. En och annan har börjat skriva *Lite* för både s. n. och adv. *Litet.* Detta är dock en oriktighet, som icke bör vinna efterföljd, ehuru det är i öfverensstämmelse med det världslosare uttalet. Man skulle då af samma skäl äfven skriva *mycke* i st. f. *mycket.*

LITOGRAF, litågraf, m. 3. (från grek.) Sten-tryckare. [Lithograph.]

LITOGRAFI, litågrafi, f. 3. 1) Stentryckarkonst. — 2) Aftryck af en stenritning, stentryck. [Lithographi.]

LITOGRAFIERA, litå ---, v. a. 1. Rita på sten; göra aftryck deraf. [Lithograph —.]

LITOGRAFISK, litå ---, a. 2. Som har afseende på stentryck. [Lithographisk.]

LITOKROMI, litåkråmi, f. 3. (från grek.) 1) Konsten att med oljefärger måla på sten, för att aftrycka det målade på duk. — 2) Stenryck, be-lagdt med färger, så att det liknar oljefärgsmålning. [Lithochromi.]

LITS, lit's, m. 3. Infattning af snören, smala galoner eller broderi kring knapphål.

LITSA, f. 1. (skepp.) Benämning på hvarje af de träringar, med hvilka ett stagsel är fästad eller far på ett stag eller en ledjare.

LITTERA, lit'tera, f. sing. (lat.) Bokstaf. Under l. A.

LITTERAT, --ät, a. 1. Som har akademisk bildning; studerad.

LITTERATUR, ---ty'r, f. 3. Inbegreppet af hela människoslägtets ell. ett folks, ett lands, ett tidevarfs i skrift eller tryck utkomna alster i vittherhet eller vetenskap. *Sveriges l. Medeltidens l.* Säges äfv. för särskilda grenar af vittherhet eller vetenskap, t. ex.: *Sveriges sköna l. Matematisk, astronomisk l.*

LITTERATUR-HISTORIA, ---ür ---, f. 3. Historia om litteraturens öden, antingen i allmänhet eller särskilt för ett visst folk, en viss tid eller en viss gren af litteraturen.

LITTERATUR-TIDNING, ---turtidning, f. 2. Tidning, som sysselsätter sig endast med litterära ämnen.

LITTERATÖR, ---tör, m. 3. Författare, skriftställare, som ger ut litterära arbeten.

LITTERÄR, --är, a. 2. Som har afseende på litteraturen i allmänhet eller på kunskapers förvärfvande och utbredande. *L. tidning. L-t arbete. L-a bemödanden. L. strid, granskning.* — *Syn.* Boklig, Vitter, Vetenskaplig.

LITURGI, liturrji, f. 3. (af grek. *Litai*, böner) Kyrkoordning.

LITURGISK, liturrjisk, a. 2. Som har afseende på liturgien.

LIVRÉ, n. 3. (fr. *Livree*) Betjentdrägt. — Skrefs fordom *Liberi, Liveri, Livri.*

LIVRÉBETJENT, livrèbetjänt, m. 3. Betjent, klädd i livré.

LJUD, n. 3. 1) Den dallring i luften, som uppkommer, då en kropp anslås. *L-ets fortplantning*, fortgång genom luften. — 2) Intrycket deraf på hörselverket. *L-et af en klocka. L-ets styrka eller svaghet. L-ets bestämda höjd eller djup kallas en Ton. Läran om l-et. Gifva l. ifrån sig*, låta höra ett ljud. *Han gaf ej ett l. ifrån sig*, var aldeles liflös. *Taga l-et af någon*, tala, sjunga, skrika o. s. v. så högt, att han ej höres. *Åska l.*, anhålla om, bjuda tystnad, då man vill tala.

LJUDA, v. n. 3. (Ind. pres. sing. *Ljuder*. Impf. *Ljöd*. Sup. *Ljudit*. Böjes i poesi äfven efter 1 konjug.) Gifva ljud. *Bönklockan, trumpet-eten l-der.* — 2) (gram.) Uttalas. Ord, som l. lika. *Den bokstafven l-der ej.* — *L-nde*, part. pres. (Bibl. fig.) *En l. malm och en klingande bjeltra*, sken utan verklighet, bedräglig yta.

LJUDANDE, n. 4. Verknigen, då något ljuder. *En klockas l.*

LJUBOTTEN, m. 2. pl. — *boltnar.* Se Resonansbotten.

LJUDELIG, a. 2. Högt ljudande. *Med l. röst utropa.*